

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καί τι θὰ μᾶς τρέξη.

Ῥωμῆος τὴν ἐδδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ δγαίνη,
κι' ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνη.
Ῥωμῆος θὰ δέχωμαι — διότι τοῦς ἀνέχομαι,
κι' ἔσας Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
κι' ἔσας πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Ῥωμῆος γὰρ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ἔσα φύλλακι' ἀν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα

Τέσσερες Ὀκτωβρίου,
κι' ἀρχὴ βροχῶν καὶ κρύου.

Τριάντα κι' ἑκτὸ κι' ἑπτὰ,
καὶ μᾶς χρειάζονται λεπτά.

Σημαντικὰ πολιτικά.

Τοῦ τηλεγράφου τὰ σύρματα κινοῦνται,
τοῦ δημοσιογράφου ἀνάβουν ἡ ποδιαις,
τοῦ παρλamenti Βίσμαρκ οἱ λόγοι συζητοῦνται,
καὶ λατρεῖται καὶ τρέμουν τοῦ κόσμου ἡ καρδιαίς.
Ἐν Ἑθνικῇ τῇ Λέσχῃ ὁ Βίσμαρκ λόγο βγάζει ...
ὅ,τι θέλει, ἐμᾶς δὲν μᾶς πειράζει.

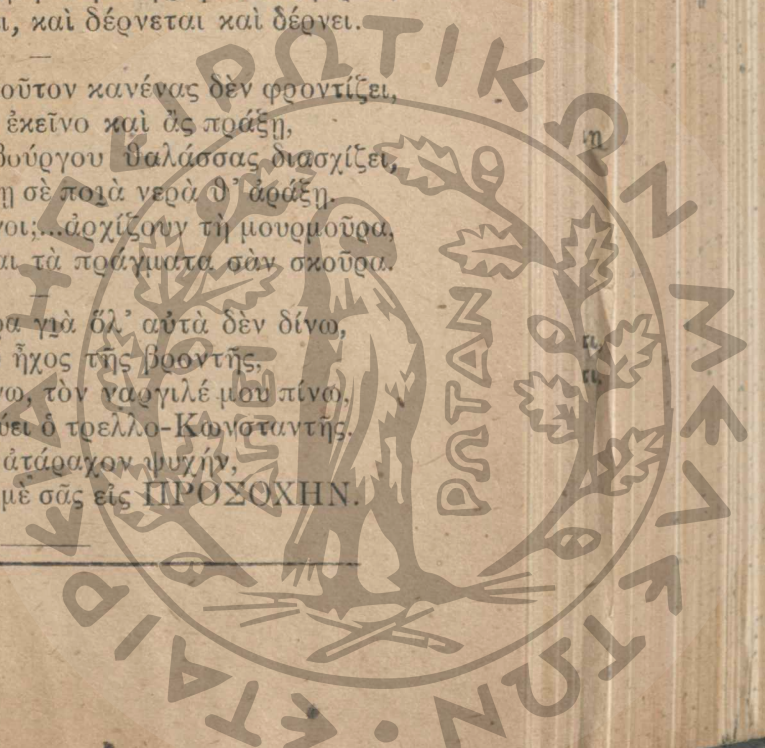
Ὅταν κανένα λόγο κι' ὁ Βίσμαρκ ἀπαγγέλλη,
ὅ,τι θάρρῃ τὸ πράγμα δὲν εἶναι παῖξε γέλα,
ὅ,τι μιλῇ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει,
ὅ,τι μιλῇ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει,
ὅ,τι μιλῇ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει,
ὅ,τι μιλῇ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει,
ὅ,τι μιλῇ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει,
ὅ,τι μιλῇ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ ὅ,τι θέλει,

Ὅταν Ἀγγλὼν ἡ φιλία καθόλου δὲν τάρεσει,
ὅ,τι τοῦ λόρδου Τζῶρτζιλλ τὰ σχέδια ἐκεῖνα,
ὅ,τι τοῦς φτωχοῦς Ἑγγλέζους ἀφίνει μὲς 'στὴ μέση
ὅ,τι τὸ Τζῶρτζιλλ ὁ καυμένος κατήντησε τζωρτζίνα.
ὅ,τι τῶν Φραντζέζων τρεχάματα μεγάλα,
ὅ,τι προσπαθεῖ μ' ἐκείνους νὰ τάχη μέλι γάλα.

Τὶ ξαφνικὸ τοῦ ἦλθε τοῦ Σώλσβουρου χαστούκι! ...
ἐκεῖ ὅπου 'τραβοῦσε 'στὴ Βουλγαριᾷ πηλάλα,
ὁ Βίσμαρκ τῆς Αἰγύπτου τοῦ βγάζει τὸ παλοῦκι,
ποῦ δὲν θὰ τὸ πηδήσῃ καὶ τοῦτο σὰν καὶ τᾶλλα.
Κι' ὁ Κάουλμπαρς; ἀκόμη 'στὴ Σόφια βόλταις φέρνει,
καὶ βρίζεται καὶ βρίζει, καὶ δέρονται καὶ δέρνει.

Κι' ὁ Ροβιλάν; ... γὰρ τοῦτον κανέναν δὲν φροντίζει,
κι' ὅ,τι ἂν τοῦτο δόξῃ ἐκεῖνο καὶ ὅ,τι πράξῃ,
κι' ὁ Δούξ τοῦ Ἐδιμβούργου θαλάσσης διασχίζει,
χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ σὲ ποῖα νερά θ' ἀράξῃ.
Ἀμὲ καὶ οἱ Ἀψβούργοι; ἀρχίζουν τὴ μουρμούρα,
καὶ τέλος πάντων εἶναι τὰ πράγματα σὰν οἰοῦρα.

Κι' ἐγὼ; ... ἐγὼ πεντάρα γὰρ ὅλ' αὐτὰ δὲν δίνω,
καὶ οὔτε μὲ τρσμάζει ὁ ἦχος τῆς βοοντῆς.
ὅ,τι καφφενὲ ἔαπλόνω, τὸν γαργιλέ μου πίνω,
κι' ἐμπρός μου ρητορεύει ὁ τρελλο-Κωνσταντής.
Βλέπω τὰ γεγονότα μ' ἀτάσχατον ψυχὴν,
καὶ ὅπως πάντα στέκω μὲ σὰς εἰς ΠΡΟΣΟΧΗΝ.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Είς προσοχήν, βρέ Περικλή...
Π.—Βρέ τείναι τούτο πάλι;
Φ.—Είς προσοχήν ογρήγορα κι' δλόρθο τὸ κεφάλι.
Είς προσοχήν!
Π.—Τι λές, μωρέ;
Φ.—Είς προσοχήν φωνάζω.
Π.—Βρέ ἄφησέ με ἤσυχο και σὲ ἀηδιάζω.
Φ.—Είς προσοχήν!.. δὲν ἐννοεῖς ἢ λέξεις τί σημαίνει
καὶ τὸ ξερό κεφάλι σου δὲν τὴν καταλαβαίνει;
Ἡ νέα μας πολιτικὴ αὐτὴ και μόνον θάναι
καὶ γρήγορα, βρέ Περικλή, τὰ σχόλιά σου κάνε.
Τὴν εἶπε και ὁ βασιλεὺς μετὰ μεγάλου τόνου
σ' ἓνα γνωστὸν Παρισινόν, διευθυντὴν τοῦ Χρόνου...
Π.—Τοῦ Δούνη τοῦ πολέμιστοῦ;..
Φ.—Ὅχι, βρέ στοκοφίσι,
ἀλλὰ τοῦ Χρόνου τοῦ γνωστοῦ, ποὺ δγαίνει στὸ Παρίσι.
Π.—Χαίρω πολὺ...
Φ.—Λοιπὸν ποὺ λὲς ὁ βασιλεὺς προστάζει
νὰ εἰμεθα εἰς προσοχήν και ὁ ντουινὰς ἀς βράζη,
Π.—Μὲ ἄλλους λόγους;
Φ.—Δηλαδή ὁ κόσμος ἀν ἀνάδη
κι' ἀν οἱ Ρωμοῦνοι τσακωθοῦν κι' οἱ Βούλγαροι κι' οἱ
Σλάβοι,
κι' ἀν ὅλοι πετοσκοδῶνται και γίνονται κομμάτια,
ἐμεῖς νὰ τοὺς κυτάζουμε μὲ τέσσερα τὰ μάτια,
καθὼς κι' ἐκεῖνοι, Περικλή, ποὺ σὰν κυποῦνται ἄλλοι
κι' ὁ ἓνας δυνατὰ βαρὴν τοῦ ἄλλου τὸ κεφάλι,
βλέπουν μακρόθεν τὸν καιρὸ και κάνουν τόσο χάξι,
χωρὶς γι' αὐτὸ τὸν πόλεμο καθόλου νὰ τοὺς νοιάζει.
Π.—Μὰ τοῦτο, Φασουλῆ, θαρρῶ πῶς κάνουμε ὡς τώρα.
Φ.—Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς προσοχήν, ἐν τῆς δόξης χώρα!..
Κι' ἀν ἡ Ρωσία ἐξαφνὴ τὴν Βουλγαρίαν πάρῃ
κι' ἀν οἱ χαχόλοι τὸν Ζαγκὼφ τὸν ρέψουν στὸ στηλιάρι,
και ἀν πιασθῇ Ἀνατολή, και ἀν πιασθῇ και Δύσις,
ἐσύ, πατρίς, πρὸς τὰ ἔμπρὸς ποτὲ μὴν τὸ κουνήσης,
μὰ πάντοτε νὰ στέκεσαι εἰς προσοχήν ἐγκαίρως,
και πρόσσεχε και πρόσσεχε, και μὴ λαμβάνῃς μέρος.
Π.—Ὡ σὺ πατρίς, ἢ ἰέξασα γυναίκα; Ἀμαζόνες,
μὴ λάθῃς μέρος πῶποτε εἰς εὐτελεῖς ἀγῶνας,
ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἀέτωμα τοῦ θεοῦ Παρθενῶνος
μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν γενναίας; Ἀμαζόνες,
μ' ἀσπίδα ὑπερλάμπουσαν και ἀπαστράπτουν δόρυ
ἐθνῶν χυδαίων τὴν σφαγὴν ἀμέριμνος θεώρει,
και γέλα και μυκτῆριζε Ἀνατολὴν και Δύσιν,
μεγάλη κι' εἰς τὸ φρόνημα, μεγάλη κι' εἰς τὴν φύσιν.
Φ.—Βρέ ἄφησέ με, Περικλή, νὰ πῶ ἀκόμη ἄλλα...
Ὡ! ναι, ἀθάνατος πατρίς τοῦ ἀθανάτου Ρήγα,

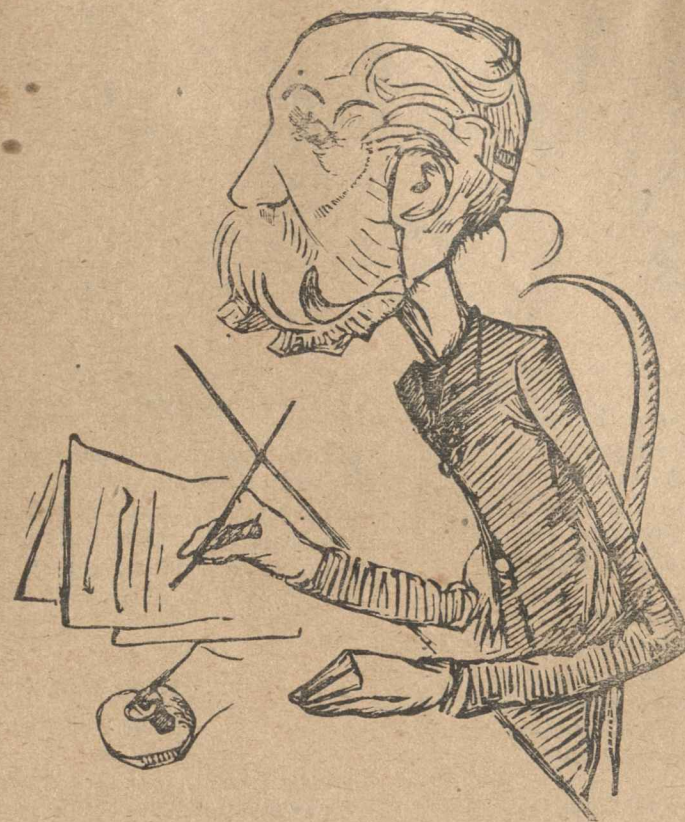
μὴν καταδέχεσαι ποτὲ γιὰ τοὺς λαοὺς τοῦ Αἰῶνα
νὰ σύρῃς ἐκ τῆς θήκης σου τὸ ξίφος τοῦ πολέμου,
και τὰ γενναία τέκνα σου νὰ χάνονται ἀδίκως
κι' ἀγρίως νὰ τὰ κυνηγᾷ παντοῦ ὁ Μαθαρίκος.
Ἐκεῖ ποὺ τώρα στέκεσαι διὰ παντός και μέινει,
και γὰρ ἡ βασιλεία σου ἴσῃ γῆν αὐτὴν δὲν εἶναι
και θὰ γνωρίζῃς δέδαια τὸ ἰδικόν σου μέλλον
πῶς εἰν' ἐκεῖ ἴσους οὐρανοὺς, ἴσους τάξεις τῶν Ἀγγέλων
εἰς ἄλλους κόσμους ὑψηλοὺς, ἐπάνω στοὺς ἀστέρας
ἴσους Κρόνον εἰς τὸν Σείριον, ἴσους δίσκον τῆς γῆς
εἰς τὰ τερπνὰ Ἡλύσια, ἴσους τόπους τῶν μακαρίων
κι' οὐχὶ ἐν μέσῳ ζαχαριῶν κι' ἐλεεινῶν Βουλγαριῶν.
Π.—Ὡ! ναι, πατρίς, ἐμεῖς ἐδῶ οἱ Μαθαρινομάχοι
εὐδόκησε νὰ ἔχωμεν αἰώνιον συνάχι,
διὰ νὰ μὴ μυρίζεται ἡ μύτη μας μπαρούτι...
Φ.—Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς προσοχήν, θαρρῶ δειλε πατρίς,
Ἀκίνητος, παρακαλῶ, σ' αὐτὴ τῇ θέσιν στάσου.
φέρε τὰ πόδια ἴσῃ γραμμῇ και μέσα τὴν καιρὸν σου
τὰ χέρια σου ἴσῃ γόνατα κι' δλόρθο τὸ κεφάλι,
και τώρα βλέπε γύρω σου τι κάνουν οἱ ἄλλοι.

Π.—Βλέπω...
Φ.—Ὁ Βίσμαρκ τὸ λοιπὸν ἀφίνει τὴν Ἀγγλίαν
και προσκολλᾷ ὁ πονηρὸς μὲ τρόπο ἴσῃ Γαλλίαν
κι' ὁ Ῥοβιλὰν δραττόμενος αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας
κολλᾷ ὁ ἀφιλότιμος εἰς τὸν Σαλισδόουρας,
και μένουν οἱ κακόμοιροι Αὐστριακοὶ ἴσῃ κρεῖν
και ἡ Ἀρκοῦδα γίνεταί τῆς Βουλγαρίας κυρία.
Τὰ βλέπεις;..
Π.—Ὡ! πολὺ καλά...
Φ.—Τὰ μάτια σου γὰρ...

Π.—Ἀλλὰ τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ εἶπα;
Φ.—Δὲν θέλω τίποτα νὰ πῇς, μονάχα νὰ προσέχεις
κι' ἀν ἀγαπᾷς ἀργότερα μὲ τρόπο μού τῆς γῆς.
Π.—Θέλεις ἀκόμη νὰ σταθῶ;
Φ.—Ἀκόμη ἄλλο στάσου,
ἔχε τὰ πόδια ἴσῃ γραμμῇ και μέσα τὴν καιρὸν σου
Κι' ἀν τώρα σοῦρῃ ἐξαφνὰ καμμία ἴσῃ κεφάλι,
μὴν τὸ κουνήσης, Περικλή...
Π.—Τι λές, μωρέ χαμάλι...
Φ.—Νὰ στέκεσαι εἰς προσοχήν...
Π.—Μὰ στέκομαι μὲ ὅρα.
Φ.—Ἐπωφελοῦμαι τὸ λοιπὸν τῆς προσοχῆς σου τώρα,
και πρὶν μὲ μπαγλαρώσης σύ, ἐγὼ σὲ μπαγλαρώνω.
Π.—Τι κάνεις, βρέ ἀντίχριστε;..
Φ.—Σὲ δέρνω... τοῦτο μὲν...

Δὲν εἶπαμε, βρέ Περικλή, πῶς θὰ κυτάζῃς γύρω
κι' εἰς προσοχήν θὰ στέκεσαι, ἀν μούλῃ νὰ σὲ δέξω.
Π.—Βρέ κοροϊδεύεις, μασκαρά;..
Φ.—Ἐ! τώρα δὲν περὶ...
νὰ στέκεσαι εἰς προσοχήν κι' ὁ βασιλεὺς προστάζει

Ἡ δεσποσύνη Καρατζᾶ, ὀνόματι Ἑλένη,
σπουδαία διδασκάλισσα και διακριτομένη,
ὕπεστη και τὰς πρακτικὰς ἐσχάτως ἐξετάσεις,
κι' ἐκ μέρους τῆς ἐπιτροπῆς ἐπαινεθεῖσα πάσῃ,
πτυχίον πρώτης ἔλαβε μὲ ἀρίστα βαθμὶον.
πρὸς δόξαν τῶν οἰκείων τῆς και πρὸς χαρὰν ἡμῶν.

Ὁ συντάκτης τῆς Πρωτῆς,
πλήρης χόλου και πικρίας.

Ἀντίο, καλοκαῖρι,
και τόσο νταραβέρι.

Ἀ! τί καλά νὰ τρέμῃς στοὺς βράχους καρφωμένους
και ζῶσα νὰ μὴ εἶναι τριγύρω σου ψυχὴ,
κι' ὅμως νὰ λὲς πῶς εἶσαι κατευχαριστήμενος,
διότι ἐπιμένεις νὰ κἀνης ἐξοχί.
Ἡ Φρεαττοῦ... ψυχὴ μου!.. τί γλέντι! τί τραγοῦδι!
και μόνη συνοτροφία σου τὸ σπῆτι τοῦ Σκουλούδη.

Πάει τὸ καλοκαῖρι μὲ ὅλα τὰ καλά του,
μ' ἐκείναις τῆς πανόρηθς κι' ἀθανάταις βραδοδαῖς,
μὲ τὰς διασκεδάσεις και μὲ τὰ θεατρά του,
ποὺ ἔχανε μὲ τούτα τῆς ἀναπαράδαις.
Τουφέκι δὲν ἔχω, σφυρίγματα, κουδούνια,
κι' οὐτε γκαρζεῖ τώρα κι' ὁ γαῖδαρος τοῦ Ντουῖνια.

Γυμνοὶ κι' ἐρημωμένοι μού φαίνονται οἱ δρόμοι,
τὸ πνεῦμα τοῦ χειμῶνος ἀόρατον πλανᾷται,
ἐνθ' ἴσῃ Ὀλυμπίων τὸ θέατρον ἀκόμη
θαρρῶ τῆς Ἀνδρομέδας τὸ κῆτος πῶς μυκάται.
Μὰ νὰ! κι' ὁ Ταβουλάρης μὲ πόλκα τὰ μαλλιά,
ἐνθ' γαυρίζουν ἐξω ἀδέσποτα σκυλιά.

Ὁ λοιπὸν και πάει τὸ τρελλοκαλοκαῖρι
καὶ ἄγριος χειμῶνας σὲ ἄλσιν θὰ πλακώσῃ..
καὶ τοῦτο τι θὰ φέρῃ
καὶ ἀν ἐπιστρατεῖα κ' μιὰ δὲν ξεφυτρώσῃ.
Παῖς λοιπὸν κι' ἡ ἔσση κι' ἡ λαύρα και ἡ σκόνη,
καὶ ἡ χεῖμωνα, ἡ λάσπη και τὸ χιόνι.

Τὸν γαλάνον αἰθέρα σκεπάζουν μαύρη νέφη,
σπυροῦν τὰ δένδρα και τὰνθῃ μαραμμένα,
καὶ τὸ τῆς ἐξοχαῖς τοῦ κόσμου ἐπιστρέφει
καὶ ἄρῃ τὰ ἴδια και τὰ συνειθισμένα.
Πῶς εἶπε και χιόνι, ὡς λέγουν, σ' ἄλλους τόπους,
καὶ κουνῶν σὺς πόλεις οἱ λύκοι τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλ' ἀν και οὐρλιάζουν τριγύρω μας οἱ λύκοι
καὶ βῶς Ὀκτωβρίου παντοῦ ἐπικρατεῖ,
καὶ ἔκπληξις και φρίκη!—
καὶ ἔκπληξις εἰς τὴν Φρεαττοῦ.
Τὴν ἐξοχὴν θὰ θέλουν καλά νὰ τὴν χορτάσουν,
καὶ ἔκπληξις και κουβέρταις γιὰ νὰ ξεχειμωνιάσουν.

Ἄμμε καὶ ὁ Σωκράτης μαζί με τὴν Ξανθίππη ;
 ἄμμε ἢ Πρόκρις πάλι κι' ἡ Περιφέρειά μας ;
 ἄμμε τοῦ δημοσίου τὰ δάκρυα κι' ἡ λύπη,
 τὰ σχόλια, αἱ κρίσεις, τὸ πένθος κι' ἡ χαρά μας ;
 Ἄμμ' ὁ Στρογκώφ ;...ψυχὴ μου !... ὅποια ἀναμνήσεις !...
 τί συντροφιάς, τί φίλοι, τί θέαμα, τί φύσις !

Φεύγει λοιπὸν καὶ πάει τὸ τραλλοκαλοκαίρι,
 σκεπάζονται με χιόνι κοιλάδες καὶ βουνά,
 τῶν θεαμάτων παύει τό τόσο νταραδέρι,
 καὶ ἡ κυρία βγάζουν τὰ καλοκαιρινά,
 πρὸς νέαν εὐτυχίαν τῶν σεδιστῶν συζύγων,
 ὅπου παρὰ θὰ δώσουν καὶ πάλιν οὐκ ὀλίγον.

Ἀφῆκε κι' ὁ Ἀλφρέδος τὸ χῶμα τῶν Ἑλλήνων,
 ἀφοῦ ξυγὸς τοῦ βγήκε ὁ αἷμος ὁ μπλόκος,
 μὰ δὲν θὰ λησμονήσῃ καὶ τὸν χορὸν ἐκεῖνον,
 ποῦ, ὅπως γράφει τ' Ἄστυ, ἐπήγαν τρεῖς κι' ὁ Κόκκος.
 Κι' ὁ Κόκκος ἀνεπίστως ἐθύμωσε ἡλιόγει,
 κι' ἐρρίχτηκε με στίχους ὅτ' ἄγνωστο Μητσάκη.

Πάντα κατὰ διαδόλου κι' ἀκόμη παραπέρα
 ἐκεῖν' οἱ μεθυμένοι καὶ ἀνιστοὶ χαχόλοι,
 ἀλλὰ ἐπαπειλεῖται καὶ κάθοδος δευτέρα,
 καὶ τῶν μακαρονάδων μὰς ἔρχονται οἱ στόλοι.
 Καὶ νά! ὁ Κουρτοπάσης με τόσας συγκινήσεις
 ἀρχίζει ἀπὸ τώρα νὰ στέλλῃ τὰς προσκλήσεις.

Κι' ἂν κάμουν καὶ εἰ φίλοι μακαρονάδες μπάλω,
 θαρρῶ πῶς τοῦτο; χάρι θὰ ἔχῃ πρὸ μεγάλο
 κι' ἀπ' τὸν χορὸ ἐκεῖνο τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,
 ποῦ μόλις κι' ὁ Ἀλφρέδος ἐπήγε μετὰ βίας.
 Κι' ὁ δόλιος Κουρτοπάσης, ποῦ τὸν κεντᾷ ὁ ἔρω,ς,
 αὐτὸς θὰ εἶναι ντάμα, αὐτὸς καὶ καθθαλιέρος.

Κι' ἐνῷ τὴν θάλασσάν μας ταράττει στόλων σάλος,
 μὰς ἦλθε φρέσκος φρέσκος κι' ὁ Ναύαρχος ὁ Γάλλος,
 ποῦ ἔγινε μιὰ μέρα τῆς ἔριδος τὸ μῆλον
 καὶ πλάνεται γιὰ τοῦτον τῶν κυριῶν τὸ φύλον.
 Λοιπὸν, Ρωμῆ, ἀντίο εἰπὲ ὅτ' ὁ καλοκαίρι,
 καὶ τώρα τῆς βουλῆς μας τὸ ἀνοιγμα καρτέρει.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἦλιος Φερετόπουλος ἐμπορορράπτης φίνος,
 ἐντὸς τοῦ δρόμου τοῦ Ἑρμοῦ ἐγκαταστάς κι' ἐκεῖνος,
 ἔχει λαμπρὰ ὑφάσματα Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας,
 πολλὰς δὲ στοὺς πελάτας του παρέχει εὐκολίας.

Τοῦ Ρωμῆου μας τὸ γραφεῖο	—	μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη	—	κι' ἀπὸ τοῦδε συνοδεύει
με τῆς βρώμας τῶν Χαντείων	—	μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον

Ὁ Ιατρὸς Παρίσης ὁ καὶ Ἀδυσσινὸς
 στοὺς φίλους του πελάτας ἀγγέλει ταπεινῶς
 πῶς τὴν Ιατρικὴν του ἐδῶ ἀρχίζει πάλιν
 με νέαν προθυμίαν καὶ ὁρεῖν μεγάλην.
 Ὑπόχεται δὲ σ' ὅλους με τὴν Πάβολογιαν
 καὶ δύναμιν καὶ σθένος καὶ ἀρκετὴν ὑγείαν.

Ὁ φίλος Λεονάρδος, Πρόξενος ἐν Βραίλα,
 ἐσύνθεσε τραγοῦδι ἀρμονικὸν «Στὰ Ξένα»,
 καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ νέα τῆς μουσικῆς του φύλλα
 πιστεύω νὰ μὴ μείνῃ ἀπούλητο κανένα.

Διαβάστε ὅτι τὴν Σημάλαν τὰ πόρνευα τῆς Κίνας,
 καὶ θὰ εἰπῇτε ὅτι συμβαίνουν ὅτ' ἀθῆνας.
 Εἶναι σειρά τῶντι σπανίων γεγονότων,
 μεγάλων μυστηρίων καὶ φλογερῶν ἐρώτων.

Εἰς τοῦ Ἑρμοῦ τὸν δρόμον εἰς τὴν Καπνικαρέα,
 εἰς τὸ Πιλοπωλεῖον ἐκεῖνο τοῦ Κασδόνη,
 καπέλα ὅσα ὅσα ποικίλα καὶ ὠραία,
 ποῦ ὅποιος τὰ φορέσῃ ποτὲ δὲν τὰ παληώνει.
 Ἄμμε οἱ λαιμοδέταις καὶ τὰλλα φιγουρίνι...
 μὰ πρὸ καλὸ ἀπ' ὅλα εἶν' ἡ μεγάλη φτήνεια.

Ἡμερολόγιον «Ἑστίας»,
 κι' ὕλης ἀνάπλεων παντοίας.

Καθὼς προανηγγείλαμεν ἐφάνη κατὰ πρῶτον
 Ἡμερολόγιον λαμπρὸν καὶ χρήσιμον τοῖς πάντι,
 ποῦ βέβαια εἰς πάνταν γῆν πολλὴν θὰ κάμῃ κράτος,
 καὶ δὲν θὰ μείνῃ ἀνθρώπος χωρὶς νὰ τὰγοράσῃ.
 Διότι ὅτ' ἡ σημερινὴν τοῦ ἔθνους νοσταλγίαν
 ἐκεῖ θὰ εὕρῃ συμβουλήν καὶ πᾶσαν ὁδήγιαν.

Ἐκεῖ κοντὰ ὅτ' ἐορτὰς θὰ ἔλῃ τῆς στήν ἀράδα
 καὶ κάθε τι γιὰ τὸν στρατὸν, γιὰ ἐκλογάς, γιὰ φέροι,
 γιὰ κάθε σιδηρόδρομο ποῦ εἶναι ὅτ' Ἑλλάδα,
 γιὰ τελευτεῖα, δάνεια, σχολεῖα, ψηφοφόρους,
 καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ, μὰ καὶ γιὰ ὅλα τὰλλα,
 κ' ἐκεῖ θὰ μάθῃς πῶς νὰ βρῇς καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γὰρ.

Ἐκεῖ θὰ μάθῃς πῶς νὰ τρῶς, πῶς πρέπει νὰ κοιμᾷται,
 πῶς πρέπει νὰ περιπατῇς, τί φέρεται νὰ κάνῃς,
 καὶ χίλιαις ἄλλαις συμβουλαῖς, ποῦ ὅταν τῆς θυμῶσαι,
 μήτε ποτὲ σου θ' ἀρρωστᾷς καὶ μήτε θὰ πεθάνῃς.
 Μὰ μετὰ ὅτ' ὅσα σοβαρὰ καὶ τὰ σπουδαῖα τοῦτα
 καὶ ἄρθρα καὶ ποιήματα θὰ βρῇς ὡς εἶδος φροῦτα.

Θὰ εἶναι τριακόσιαι πυκνότεραι σελίδες,
 καὶ μοναχὰ με δὴ δὴ δραχμαῖς μ' ὀρεῖς νὰ τὰποκτήσῃς,
 ὅπου εἰσὶν ὅπως με τῆς δὴ δὴ φτωχότα / μὰς κι' ἐλπίδες
 ἀπὸ λαχείων ἐκλεκτὰ βιβλία νὰ κερδίσῃς.
 Εἰς τὴν Ἑστίαν τὸ λοιπὸν, παῖδες Ἑλλήνων, ἴτε...
 εἶν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ πῶ καὶ ἄλλο νὰ τὸ δῇτε.

Καφενὲ τῶν «Εὐφρονούντων»	—	νύκτα μετὰ συζητήσεων
με μπακιλίδες καμπεδόνες	—	παταγῆδες ἄλλους τῶν
μ' οὐρητήρια, σαντούρια	—	καὶ μὴ μάνδρα με γαϊδάρια